

[A. Johansen.]

saa vanskelige syge, som her er Tale om — mister Troen paa, at Lægen er paa hans Side, gaar der forfærdelig meget i Stykker. Saaledes opfatter jeg Lægernes Udtalelse, og saaledes er mine mangeaarige Erfaringer. Derfor tror jeg, dette er det rigtige, og at man ikke skal fortolke Udtalelsen saaledes, som det ærede 17de tingvalgte Medlem gjorde.

Maa jeg i øvrigt sige med Hensyn til de syges Mentalitet, at der er jo dog nogen Forskel paa denne Art Sygdom og andre Sygdomme, navnlig med Hensyn til de paagældendes Evne til at skønne over, hvad der tjener dem bedst, en Forskel, som vel gør det forsvarligt ikke at stille dem paa samme Fod som andre Mennesker i Samfundet. Det turde ikke være helt ubekendt, at med de sindssyge, oven i Købet ikke de værst angrebne, er det ofte saaledes, at hvis de skulde bestemme, var det ikke dem, men Overlægerne, der skulde indlægges paa Hospitalet og spærres inde. Det er en Opfattelse, der meget almindeligt kommer frem hos sindssyge, og jeg tror, man over for dem maa have Lov til at indtage et andet Standpunkt end over for andre Mennesker. Naar man saa taler om de frygtelige Farer, der er forbundet med, at de er til Gene for deres Omgivelser, mindes jeg et enkelt Tilfælde inden for min Virksomhedskreds. Det paagældende sindssyge Menneske fornærmede ingen; han var ogsaa hos mig og gav mig en lang videnskabelig Forklaring paa, hvori hans Sygdom bestod, og hvor let han kunde helbredes, i Forbindelse med en Omtale af en hel Mængde Opfindelser, han havde gjort. Han havde en eneste Skavank, og det var den, at han, som før havde været en betroet Mand, gik omkring til alle handlende og købte alt, hvad han kunde, og saaledes satte sig i en Gæld, som Konen bagefter maatte betale. Selv om den paagældende næppe var farlig og næppe nok til Gene for Konen i deres Samliv, vilde jeg alligevel tro, at der var Anledning til at uskadeliggøre ham i alt Fald for en Tid. Men jeg forstaar paa det ærede 17de tingvalgte Medlem, at det efter hans Mening vilde være at gaa for vidt.

Justitsministeren (Steincke): Jeg takker de ærede Ordførere for Socialdemokratiet og det radikale Parti for deres Tilslutning til Lovforslaget. Som ventet har Diskussionen særlig drejet sig om Indholdet af det af Mindretallet i Folketinget stillede Forslag vedrørende Justitsministerium eller

Domstole, og jeg skal gøre et Par Bemærkninger herom.

Ordføreren for Venstre, det ærede 13de tingvalgte Medlem, sagde, før han gik ind paa dette Punkt, at han fandt, det havde været heldigt, om Lovforslaget ikke havde hastet saa stærkt og man havde afventet Resultatet af den af Indenrigsministeriet nedsatte Kommissions Forhandlinger. Det er jo ikke første Gang, det ærede Medlem og jeg er uenige om Tempoet. Naar Grundlaget for Lovforslaget er Familieretskommissionens Betænkning, der er af 1927, altsaa i Øjeblikket 11 Aar gammel, og min højtærede Forgænger i Embedet i Aarevis har beskæftiget sig med dette Problem, ligesom jeg selv de sidste Par Aar, tør man dog vel ikke sige, at det er Udtryk for et særligt Jag, at man i 1937 fremsætter et nyt Forslag.

Jeg hørte nok, at det ærede Medlem til Begrundelse af sin Utilfredshed med, at man ikke sammenbandede dette Problem med de Problemer, Indenrigsministeriets Kommission beskæftiger sig med, henviste til Slutningen af den Skrivelse, der foreligger som Bilag 12 fra Direktøren for Statens Sindssygehospitalet, en Embedsmand, som selvfølgelig interesserer det ærede Medlem, fordi han helt igennem er utilfreds — altsaa hvad Erklæringen her angaar. Men denne ærede Direktør for Statens Sindssygehospitalet er jo i det Tilfælde at have en overordnet, som er Indenrigsministeren, og hvis det ærede Medlem ikke havde nøjedes med at læse den underordnede, men ogsaa havde læst den overordnede Udtalelse, vilde han have set, at Indenrigsministeren i Bilag 11 skriver følgende:

„Samtidig med, at vedkommende Rigsdagsudvalg gøres bekendt med, de af Direktøren i Tilsynsraadet for Statens Sindssygehospitalet fremsatte Synspunkter vedrørende det nævnte Lovforslag, skal Indenrigsministeriet for sit Vedkommende understrege, at Lovforslagets Fremsættelse for Rigsdagen, saaledes som det ogsaa fremgaar af Forslagets Motiver, er tiltraadt af Ministeriet, idet de i Lovforslaget i Forholdet til det i Rigsdags-samlingen 1933—34 forelagte Forslag indførte Ændringer i saa Henseende har været afgørende for Ministeriet.“

Derefter er det altsaa i en vis Forstand uden synderlig Interesse, hvad Direktøren mener paa dette Punkt, naar den, der har nedsat Kommissionen og har Ansvaret for denne, har tiltraadt det foreliggende Lovforslag, og det har Indenrigsministeren altsaa.